

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 71/07-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 CoE/94/2005 z 30. mája 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. M. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2006 doručená sťažnosť Ing. K. M., M. Ida (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 CoE/94/2005 z 30. mája 2006.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ, ktorý je súdny exekútor,

vykonával exekúciu vedenú pod sp. zn. EX 77/00. Oprávnená spoločnosť podala 14. októbra 2003 sťažovateľovi návrh na zastavenie exekúcie proti povinnému. Sťažovateľ podal 31. marca 2004 okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie a žiadal priznať vyčíslené trovy exekúcie. Okresný súd (vyšší súdny úradník) vydal 19. apríla 2004 uznesenie sp. zn. Er 533/00, EX 77/00, ktorým exekúciu zastavil a uložil oprávnenému nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie.

Sťažovateľ podal 12. mája 2004 proti tomuto uzneseniu odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie obsahovalo nesprávne poučenie o opravnom prostriedku a že okresný súd mu k trovám nepriznal daň z pridanej hodnoty. Podľa sťažovateľa je rozhodnutie o trovách samostatným výrokom, oddeliteľným od výroku o zastavení konania, pričom na rozhodovanie o trovách sa vzťahuje Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), a preto proti tejto časti výroku malo byť prípustné odvolanie. Okresný súd uznesením sp. zn. 0 Er 533/00 z 19. augusta 2005 odvolanie odmietol. Sťažovateľ podal 27. júna 2005 proti uvedenému uzneseniu odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoE/94/2005 z 30. mája 2006 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ cituje súvisiace ustanovenia dohovoru (čl. 6 ods. 1), ústavy (čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 127), OSP (§ 374 ods. 4 v znení platnom do 30. septembra 2004), zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch [§ 5, § 2 ods. 1, § 2 ods. 2 písm. a), § 3 ods. 1, § 3 ods. 2 písm. a), § 3 ods. 3], opäť OSP (§ 254 ods. 3 prvá veta, § 201 prvá veta, § 202 ods. 2, § 204 ods. 2 druhá veta) a napokon § 200 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ osobitne zdôraznil časť ustanovenia § 204 ods. 2 druhá veta OSP, podľa ktorej v prípade nesprávneho poučenia odvolanie možno podať do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že v konaní, v ktorom rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. Er 533/00, EX 77/00 z 19. apríla 2004 v časti, v ktorej rozhodoval o jeho trovách, bol účastníkom konania. Rozhodnutie o trovách sťažovateľa (súdneho exekútora) je

rozhodnutím o jeho občianskych právach a záväzkoch (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ako účastník konania má právo, aby o jeho veci rozhodol súd (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Uvedené uznesenie vrátane výroku o trovách sťažovateľa vydal poverený zamestnanec súdu - vyšší súdny úradník. Vyšší súdny úradník ako vyplýva z citovaných právnych predpisov je štátnym zamestnancom. Nesplňa teda kritéria nezávislosti, ktoré sú priamo zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. V prípade, že vyšší súdny úradník vydal rozhodnutie vo veci v súlade s čl. 142 ods. 2 ústavy, proti takémuto rozhodnutiu je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka teda nemôže byť nikdy konečným rozhodnutím vo veci. Podľa sťažovateľa je nesporné, že uznesenie okresného súdu sp. zn. Er 533/00, EX 77/00 z 19. apríla 2004 obsahovalo poučenie, podľa ktorého odvolanie nie je prípustné. Toto poučenie je nesprávnym poučením súdu. Na takéto prípady sa vzťahuje ustanovenie § 204 ods. 2 druhá veta OSP, podľa ktorého možno podať za podmienky nesprávneho poučenia o tom, že odvolanie nie je prípustné, odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu obsahujúcemu takéto nesprávne poučenie odvolanie v lehote troch mesiacov odo dňa jeho doručenia sťažovateľovi. Okresný súd rozhodol (sudkyňa) uznesením sp. zn. 0 Er 533/00 z 19. augusta 2005 tak, že odvolanie odmieta. Podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c) OSP možno odvolanie odmietnuť, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Podľa čl. 142 ods. 2 ústavy, však proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka je prípustný opravný prostriedok, o ktorom vždy rozhoduje sudca. Rozhodnutím sudcu o opravnom prostriedku však nie je rozhodnutie o jeho odmietnutí. Rozhodnutím o opravnom prostriedku v súlade s čl. 142 ústavy je také rozhodnutie súdu, ktorým sa rozhodne o dôvodnosti alebo nedôvodnosti odvolania, v žiadnom prípade však ním nemôže byť rozhodnutie o neprípustnosti odvolania, pretože by to bolo v priamom rozpore s citovaným článkom ústavy.

Ak okresný súd postupoval takýmto spôsobom, odňal tým účastníkovi konania,

sťažovateľovi, možnosť konať pred súdom a ak toto rozhodnutie potvrdil krajský súd (pričom sťažovateľ zdôrazňuje, že krajský súd nepotvrdzoval uznesenie vyššieho súdneho úradníka z 19. apríla 2004, ale uznesenie sp. zn. 0 Er 533/00 vydané sudkyňou 19. augusta 2005 o odmietnutí odvolania), jeho rozhodnutie je postihnuté takou istou vadou ako rozhodnutie súdu prvého stupňa [§ 221 ods. 1 písm. f) OSP], teda ide o odňatie možnosti konať pred súdom.

Sťažovateľ napokon poukazuje na iné uznesenia krajského súdu, ktoré prikladá ako prílohy ku svojej sťažnosti. Išlo o rozhodnutia v konaniach, v ktorých o trovách exekúcie rozhodol vyšší súdny úradník a sťažovateľ podal odvolanie v rámci trojmesačnej lehoty, pretože uznesenia vydané vyšším súdnym úradníkom obsahovali nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné. Krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutia, resp. ich zmenil, a to práve s poukázaním na ustanovenie čl. 142 ods. 2 a 4 ústavy.

Sťažovateľ uzatvára svoju argumentáciu konštatovaním, že v prípade, ak v predmetnej veci rozhodol vyšší súdny úradník, mal právo sa proti takémuto rozhodnutiu odvolať a o tomto odvolaní malo byť súdom rozhodnuté. Rozhodnutie súdu prvého stupňa obsahuje nesprávne poučenie o neprípustnosti odvolania, rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení uznesenia súdu prvého stupňa bolo vydané v rozpore s ustanovením § 219 OSP a § 212 ods. 3 OSP a bolo ním sťažovateľovi odňaté právo, aby o jeho veci rozhodol súd v zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1, čl. 142 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Právo sťažovateľa na prejednanie veci súdom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, a právo na súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 CoE/94/2005 zo dňa 30. 5. 2006, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 CoE/94/2005 zo dňa 30. 5. 2006 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ napáda uznesenie, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým okresný súd odmietol odvolanie proti uzneseniu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom. Sťažovateľ v sťažnosti výslovne uvádza, že namieta odňatie možnosti konať pred súdom. Tou námietkou je v okolnostiach danej veci dovolací dôvod proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) OSP. Zo sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ nevyčerpal opravný prostriedok, ktorý mu OSP poskytuje na ochranu jeho základných práv.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako neprípustnú pre nevyčerpanie opravných prostriedkov už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007